

Beadvány a védőoltások kötelező jellegének megszüntetése érdekében**(alkotmányjogi panasz)**

A T. Alkotmánybírósághoz magyar állampolgárként fordulok, egyedi ügyben érintett személyként, mivel a Kúria mellékelt Kfv.III.39.058/2012/9. számú, 2013. május 28-án kézbesített ítéletében elutasította a Fővárosi Bíróság 8.K.33.163/2011/2. számú ítéletének felülvizsgálata érdekében a feleségem által benyújtott kereset, ezzel arra kötelezve minket, szülőket, hogy a hatályos jogszabályoknak megfelelően beoltassuk gyermekünket a kötelező védőoltásokkal.

I.)

2010 augusztusában született gyermekünket nem részesítettük a jogszabályok által kötelezően előírt, életkorhoz kötött védőoltásokban. Döntésünk alapvető oka az volt, hogy a Magyarországon használt kötelező védőoltások számtalan veszélyforrást rejtenek magukban. Mivel a kérdéssel kapcsolatban a szakhatóságként eljáró szervektől gyakorlatilag semmilyen kézzelfogható tájékoztatást nem kaptunk a kockázatokra vonatkozóan, a védőoltásokról fellelhető rengeteg publikus információt mi magunk gyűjtöttük össze a nemzetközi szakirodalomból, s ezek alapján vált nyilvánvalóvá számunkra, hogy gyermekünk egészségének megőrzése érdekében a Magyarországon kötelezővé tett védőoltásokat nem adjuk be neki, még akkor sem, ha ezzel – formálisan – jogszabályt sértünk. Miután az ÁNTSZ (Budapest Főváros Kormányhivatala Népegészségügyi Szakigazgatási Szerve) ismételten arra kötelezett minket első és másodfokú határozatában, hogy beadassuk a védőoltásokat, a Fővárosi Bírósághoz fordultunk jogorvoslatért. Annak ellenére, hogy keresetünkben részletesen kifejtettük az ÁNTSZ - védőoltásokkal kapcsolatos - jogszabálysértő gyakorlatát, a bíróság elutasította keresetünket, arra hivatkozva, hogy a védőoltások beadása kötelező. A Fővárosi Bíróság ítéletével szemben felülvizsgálati kérelemmel éltünk a Kúriánál, amely szintén elutasította beadványunkat.

Alkotmányjogi panaszomban a probléma súlyának érzékeltetése miatt az egészségügyi szakmai kérdések óhatatlanul is bele fognak keveredni a jogi érvelés összefüggéseibe. Alapvetően azonban – az alkotmányjogi panasz formai követelményeinek megfelelően – a magyarországi oltási rend jogszabályellenes, illetve Alaptörvény-ellenes vonásait kívánom bemutatni.

II.)

Jelen okfejtés előtt fontos megemlíteni, hogy az Alkotmánybíróság már foglalkozott a kötelező oltások problematikájával 39/2007 számú határozatában. A határozatban az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy a korábbi Alkotmányban nevesített emberi méltósághoz (személyi integritáshoz) való alapjog korlátozására alkotmányosan elfogadható célból került-e sor. A kötelező védőoltások szükségességéről és veszélyeiről kialakult vitával kapcsolatban a testület leszögezte, hogy az alkotmánybírósági eljárás nem a tudományos igazságok és a versengő tudományos nézetek közötti választás döntőfóruma. A tudomány autonómiájának védelme az Alkotmánybíróságot is kötelezi. Demokratikus társadalomban elsősorban a

megfelelően szabályozott, ésszerű és nyilvános jogalkotási eljárások során kell figyelembe venni a tudomány megállapításait és a tudomány képviselőinek javaslatait. Így az alkotmánybíróági eljárás során nem kérdőjelezhető meg, hogy a védőoltások (köztük az életkorhoz kötött védőoltások) az emberi szervezet fertőző betegségekkal szembeni ellenálló képességének fokozását és a fertőző megbetegedések elterjedésének megelőzését szolgálják. Az Alkotmánybíróság már a 21/1996 határozatában kifejtette, hogy a gyermekek következmények felmérésére való képességének hiányára tekintettel a védelmükre megalkotott jogszabályok alapjog korlátozásával is járhatnak. Emellett az államot a korábbi alkotmány 70/D §-ból következően egészségvédelmi kötelezettség terheli, ami a járványok elleni küzdelmet is magában foglalja. Mindezek alapján a gyermekek egészségének védelme és a fertőző betegségek elleni védekezés alkotmányosan elfogadható indok az alapjogkorlátozásra. Az életkorhoz kötött védőoltások, mint alapjog-korlátozó beavatkozások arányosságát a járványügyi célok és indokok, valamint a szabályozásban megjelenő korlátozások és garanciák összevetése határozza meg. Amikor az állam kötelezővé tesz egyes védőoltásokat, a kockázatok viseléséről dönt. Az állam alkotmányból fakadó kötelessége, hogy kizárólag olyan betegségek megelőzésére írjon elő oltási kötelezettséget, amelyek esetében az feltétlenül indokolt, és a gyermekek csak olyan védőoltásokat kapjanak, amelyek a lehető legkisebb egészségügyi kockázattal járnak. Az állam köteles gondoskodni arról, hogy a gyermekek megfelelő életkorban kapják meg az oltásokat. Az AB elfogadta a jogalkotónak azt a tudományos ismeretekre támaszkodó előfeltevését, hogy az intézményesített védőoltások egyént és társadalmat érintő előnyei messze meghaladják azokat a lehetséges károkat, amelyek mellékhatásként jelentkezhetnek a beoltott gyermekeknél. Tehát a kötelező védőoltások rendszere nem ellentétes a gyermek személyiségének integritásához való joggal. Azonban az AB arra is rámutatott, hogy a vizsgált alapjogok érvényesítése számos jogszabályi biztosítékot követel meg.

III.)

Az Alkotmánybíróság tehát már feldolgozta a kérdéskörrel kapcsolatos jogi és szakmai vonatkozású véleményeket. Az alkotmánybírák abból indultak ki, hogy a korábbi Alkotmány 67. § (1) bekezdése alapján nemcsak a családnak, hanem az államnak is biztosítania kell a gyermekek számára azt a védelmet és gondoskodást, amely a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődésükhöz szükséges. Ezért az államnak akár a szülőkkel szemben is védelmeznie kell a gyermekek önálló érdekeit.

Az Alkotmánybíróság fenti okfejtése logikus és ésszerű. Kiindulópontja az a jogfilozófiai vélelem és egyben közjogi tény, hogy a társadalom – a közügyek magas színvonalú és szakszerű intézése céljából – megbízza az államot a közösségi élet egyes területeinek működtetésére a honvédelemtől az egészségügyig, a gazdaságirányítástól a szociális ellátórendszerig. A közösség tehát egyfajta „társadalmi szerződés” keretében megbízza és felhatalmazza az államot, hogy az intézze a közügyeket. Az állam pedig, a társadalomból kiválasztódott és megfelelően képzett szakembergárdájával ellátja ezt a kötelezettséget. Ennek az államszervező logikának azonban van két nélkülözhetetlen előfeltétele. Egyfelől az állam felelős eljárása, másfelől a társadalom részéről fennálló feltétlen bizalom ezen eljárásban. A közösségnek, és ezen belül az egyes állampolgároknak, feltétlenül meg kell

bízniuk az államban, annak képviselőiben, és azok döntéseiben. Ha ez a bizalom nem áll fenn, ha az állam elszakad a társadalomtól, ha bebizonyosodik, hogy az állam és annak képviselői nem a közjó érdekében, nem a közösség javára tevékenykednek, akkor az egyéneknek, az állampolgároknak nem marad más lehetőségük, mint a saját biztonságuk és életük megóvása érdekében megvédeniük önmagukat.

A felvilágosodás kora óta kodifikált alapelv, hogy a közjó kiindulópontja az egyén méltósága, személyiségének és életének sérthetlensége. Mivel az emberi történelem egyéni és közösségi traumák sorozataként is felfogható, ez a tapasztalat arra intette a jogfejlődés során a jogalkotókat, hogy az egyén (az ember) legalapvetőbb jogait, legfőképpen az életét, ne veszélyeztesse, s azt ne tegye ki a túlzott állami beavatkozás során óhatatlanul is megjelenő önkénynek. Ezért a modernkori államok az „emberi jogi elvet” helyezték jogalkotásuk középpontjába, amely egy áthághatatlan gátat jelent a mindenkori törvényhozó és végrehajtó hatalom számára. Ez az elv jelenik meg Alaptörvényünk Szabadság és Felelősség fejezetének kiinduló tételében is, amely szerint: „Az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.”

Az alapkérdés tehát úgy merül fel az állam és az állampolgár közti jogviszonyban, hogy az állam, adott pillanatban jogszerűnek tűnő, legálisnak mutatkozó beavatkozása milyen hatással van az egyénre, az egyes ember életére. A történelem megmutatta, hogy a legembertelenebb rendszerek is tudtak formáljogilag legitimen működni, hiszen a jogszabályokat maga a rezsim alkotja. Ad absurdum a népirtások is jogszerűen történhettek meg, mivel az állam a maga céljai szerint tudta a legalitás látszatát megteremteni. Ezen tapasztalatok következtében jutott el a civilizációs jogtudat és erkölcsi érzék odáig, hogy a nemzetközi jog cogens szabályai szerint bizonyos morális elveket, természetjogi alapfundamentumokat - az emberi élet és méltóság megóvása érdekében - nem lehet megsérteni, bármilyen látszólagos jogszerűség húzódik is meg mögötte.

A magyarországi joggyakorlat kapcsán azt kell ezért megvizsgálni, hogy az állam és az állampolgár között létezik-e olyan bizalmi viszony, amely alapján az egyén feltétlen módon megbízhat az állam és annak szervei eljárásában. A jog nemcsak elv, hanem egyben valóság is, ezért nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a jogalanyok számára a jogszabály érvényesülése milyen hatással jár, milyen következményeket von maga után. A magyar társadalom számára a jelenlegi gazdasági és politikai intézményrendszer létrehozása óta eltelt mintegy huszonöt esztendő során megélt tapasztalatok összessége jelenti a társadalmi és jogi valóságot. Ismert tény a jogszociológia előtt, hogy az állampolgárok számára ezen időszak a jogszabályok hektikus változása folytán kialakult „jogbizonytalanság” érzetét, továbbá az állam közjót szolgáló működésébe vetett bizalom megingását, sőt, annak szinte teljes megszűntét hozta, miután a polgárok az élet szinte minden területén az állam felelőtlen magatartásával és annak következményeivel szembesültek. Tény továbbá az is, hogy az állam döntéseinek kitett állampolgár számára minden eddigi parlamenti választás annak felismerését hozta, hogy a korábban a bizalmával kitüntetett politikai szerveződés visszaélt a belé helyezett bizalmával és az emberi élet legalapvetőbb erkölcsi sarokpontjait leromboló tevékenységet folytatva kormányozta a közösséget a teljes kiszolgáltatottságba.

Az állami felelősség és elszámoltathatóság hiánya szinte a nullára erodálta a jogállami működés első számú alapfeltételét, a közfunkciót ellátó hatóságok tevékenységbe vetett közbizalmat. Ma már sajnos ki lehet mondani, hogy a felelős állami működés hiánya következtében végső soron a társadalmi-nemzeti lét alapjai kerültek veszélybe. Elég példaként megemlíteni, hogy a közösség anyagi létét biztosító nemzeti vagyont – ellenőrizhetetlen és befolyásolhatatlan folyamatokon keresztül – külföldi tulajdonba juttatták a magyar állam képviselői, vagy azt, hogy az állam vészes mértékben, szinte visszafordíthatatlanul eladósodott, kilátástalanná téve ezzel több generáció jövőjét is. Ez csak két példa, amely jól mutatja, hogy a magyar társadalom számára láthatatlan és kontrollálhatatlan folyamatok következtében létének alapjai kerültek veszélybe az állam képviselőinek morális és anyagi korrumpálódása következtében.

A kérdésfelvetést nem lehet elkerülni: Ha az állam működésével kapcsolatban teljesen megszűnik a közbizalom, ha utólag rendre az derül ki, hogy semmi sem úgy volt, ahogy azt az állam hivatalos szervei korábban kommunikálták, akkor az egyénnek joga van-e ahhoz, hogy saját túlélése érdekében ne az államba vetett - kényszerű - közjogi bizalom alapján rendezze be (jogkövető módon) életének legszűkebb szféráját, hanem megpróbálja a józan észből következő „önvédelmi reakciókkal” megóvni a saját életét és biztonságát?

A kötelező védőoltásokkal kapcsolatos problémakörnek ez a sine qua non-ja. Megbízhat-e a magyar állampolgár az állam egészségügyi szakhatóságainak tevékenységében? Kell-e azt feltételeznie az állampolgárnak, hogy a közösségi élet minden területét válságba sodró és rendre félrekommunikáló (hazugságokon kapott) állam éppen az egészségügy szférájában végez példás és őszinte tevékenységet a közjó érdekében? Annyi bizonyosan kijelenthető, hogy az elmúlt időszakokban nyilvánosság elé került tények alapján az állami szervek tevékenységének szakmai makulátlanságába vetett hit erősen megkérdőjeleződött. A legjellemzőbb példa talán a H1N1 vírus története, ahol csak utólag derült ki a közvélemény számára, hogy a teljes magyarországi médiapaletta bevonásával folytatott rendkívül agresszív - H1N1 oltóanyaggal kapcsolatos - kampányból valójában semmi sem volt igaz. Még az ENSZ illetékesei is elismerték utólag, hogy a gyógyszergyártó cégek egyszerűen megvásárolták az egészségügyi világszervezet (WHO) illetékeseinek „szakmai” támogatását. Joggal feltételezhető, hogy ugyanezt tették a hazai népegészségügyi ellátórendszer vezetőivel is, míg a gyógyszeripari lobbival végső soron ugyanazon tulajdonosi háttérű média biztosította a közvélemény manipulálásának sikerességét, így az állam által megvásárolt vakcinák biztos anyagi hasznot garantáltak a gyógyszer gyártóknak, akiknek nem kellett a piacon megküzdeniük a fogyasztókért. Hozzá kell tenni, a fent nevezett oltóanyagról azóta sem derült ki, hogy csak az üzleti haszonszerzés érdekében beadott, az emberi egészségre egyébként ártalmatlan szerről van szó, vagy esetleg ismeretlen és ellenőrizetlen hatóanyagok is bekerültek több millió állampolgár szervezetébe.

A fenti eset több aggályos vetülettel is rendelkezik. Az elvileg kizárólag a saját választópolgárainak felelősséggel tartozó és közjót szolgáló állam, illetve annak vezető egészségügyi tisztviselői, miként kerülhettek olyan lobbibefolyásoltság alá, amely meggátolta őket abban, hogy esküjüknek megfelelően a magyar társadalom érdekében és ne azzal ellentétesen cselekedjenek? Továbbá mi a garancia arra, hogy a hazai egészségügyi

hatóság ugyanezen tisztviselői egyéb esetekben, a magyar társadalom egészségét generálisan befolyásoló döntéseknél, nem kerültek hasonló lobbierdekek befolyása alá? Hangsúlyozni kell, hogy itt a legkomolyabb emberi dimenzióról, magáról az életről és az egészségről van szó. Korrumpált döntéshozók elhibázott privatizációs döntéseit még lehet orvosolni, de a kötelezően beadott oltóanyagok káros hatásai következtében egy életre megbetegedő gyermekek egészségét már senki nem tudja visszaadni.

Az Alkotmánybíróság 2007-es döntésében, két alapjog ütközése kapcsán, azt a határozatot hozta, hogy a járványok elkerülése érdekében az államnak még a szülők szándékával szemben is meg kell védelmeznie a gyermekek egészségét, kötelezve (kényszerítve) ezzel a szülőket az oltásra, a gyermekeket érő legközvetlenebb invazív egészségügyi beavatkozásra. Ez az elvi alapállás azonban azt feltételezi, hogy az állam objektív szakmai-tudományos vizsgálatok és hatástanulmányok alapján, illetve a társadalom egészségéért vállalt morális és alkotmányos kötelezettségeiből kiindulva hozza meg döntéseit. A fent említett tények és az azokból levont értelemszerű következtetések alapján azonban ki lehet jelenteni, hogy az állam már semmilyen szempontból nem olyan hiteles szereplője a közösségi életnek, hogy kizárólagos, diszkrecionális joga legyen egészségügyi beavatkozások kötelezővé tételére az emberi életet és egészséget érintő legsúlyosabb, invazív eljárásoknál. Az élethez való jogot - amely az egyetemes emberi jogok kiindulópontja - nem veszélyeztetheti az állam semmilyen felelőtlen intézkedésével, ebből következően két alapjog ütközésénél - az állami felelősség és elszámoltathatóság de facto megszűntével - az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen jogait kell mindenek előtt tiszteletben tartani.

Első sorban ezért annak megállapítását kérem a T. Alkotmánybíróságtól, hogy az állami szervek eljárásába vetett társadalmi bizalom alapvető megrendülése és a felelős állami működés tényszerű hiánya miatt az Alaptörvényben deklarált elv, miszerint „minden embernek joga van az élethez”, kapjon primátust az állam egészségügyi szakhatósági eljárásával szemben, amelynek során - közvetlen járványveszély nélkül is - arra kötelezik a szülőket, hogy az emberi életet és egészséget közvetlenül veszélyeztető módon, invazív beavatkozásnak vessék alá gyermekeiket a védőoltások beadatásával.

Alkotmányjogi panaszomban **első helyen** az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. szakaszának 1/a pontja alapján kérem annak megállapítását, hogy az Alaptörvény Szabadság és Felelősség fejezetének kiinduló tételében rögzített „Az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége” elv sérül a védőoltások - járványidőszaktól függetlenül történő - kötelező beadatásával, mivel azok közvetlenül veszélyeztetik a csecsemők élethez való jogát, amely tény a gyermekem be nem oltása miatt folytatott bírósági eljárásban született - alaptörvény-ellenes - döntésből kifolyólag egyedi ügyben érint, mint a szülői felügyeleti jogot gyakorló személyt, akinek kötelessége gyermeke életének a megóvása.

Egyben annak megállapítását is kérem az Alkotmánybíróságtól, hogy a hazai oltási rend nemzetközi kötelezettséget is sért, mivel nemcsak a magyar Alaptörvényben jelenik meg „az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen jogait tiszteletben kell tartani, védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége” elv, hanem az Országgyűlés által a hazai jogrendbe ültetett

Lisszaboni Szerződés Alapjogi Chartájának I. CÍM, 2. és 3. cikkében is, amely szerint „minden embernek joga van az élethez, mindkinek joga van a testi és szellemi sérthetlenséghez”.

IV.)

Az ÁNTSZ Alaptörvényt sértő és jogszabály-ellenes tevékenységének következő vetülete a védőoltások beadása során a magyar állampolgárokkal szemben folytatott diszkriminatív eljárás.

Míg az ÁNTSZ a magyar állampolgár gyermekeket arra kényszeríti, hogy be legyenek oltva, addig a Magyarországon huzamosan tartózkodó külföldiek már nem kéri számon az oltási kötelezettséget, holott a vonatkozó jogszabály világosan fogalmazza meg, hogy: „A magyar állampolgárt, a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló törvény hatálya alá tartozó azon személyt, aki a szabad mozgás és a három hónapot meghaladó tartózkodás jogát a Magyar Köztársaság területén gyakorolja, a tartózkodási engedéllyel rendelkező, bevándorolt, letelepedett vagy befogadott harmadik országbeli állampolgárt, továbbá a menekültet és menedékest életkorhoz kötötten gümőkór (tuberculosis), torokgyík (diphtheria), szamárköhögés (pertussis), merevgörcs (tetanus), gyermekbénulás (poliomyelitis anterior acuta), kanyaró (morbilli), rózsahimlő (rubeola), mumpsz (parotitis epidemica), b típusú *Haemophilus influenzae* (Hib), hepatitis B ellen védőoltásban kell részesíteni.” (A fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 03) NM rendelet 5. §-a.)

Az idézett jogszabállyal szembemenve az Országos Epidemiológiai Központ 2011. évi védőoltásokról szóló Módszertani Levele IV. pontja a külföldi állampolgárságú gyermekek oltásai című fejezetben a következőket írja elő: „A 3 hónapnál hosszabb ideig Magyarországon tartózkodó külföldi állampolgárságú gyermekek önkéntes alapon, térítésmentesen kaphatják meg a hazai oltási naptár szerint az életkoruknak megfelelő, esedékes védőoltásokat.”

A fent idézett 2011-es módszertani levélben írtakat azóta már módosította az ÁNTSZ – talán a mi keresetünk hatására is – ezért a jelenleg „hatályos” módszertani levelében már nem meri ennyire nyíltan diszkriminálni a magyar gyermekeket, hanem a következő formulát vezette be: „A 3 hónapnál hosszabb ideig Magyarországon tartózkodó külföldi állampolgárságú gyermekeket a hazai oltási naptár szerint az esedékesség idején életkoruknak megfelelő védőoltásban kell részesíteni. A 3 hónapos tartózkodási időt a gyermek oltását kezdeményező orvos dokumentálja azzal, hogy egy éven belül a gyermeket legalább kétszer megvizsgálta és a két vizit között legalább 3 hónap eltelt.” (20. évfolyam 1. különszám 2013. február 12., Epidemiológiai Információs Hetilap, Országos Epidemiológiai Központ Módszertani Levele)

A diszkrimináció azonban ezáltal is jelen van, mivel a magyar állampolgárok a védőnői szolgáltatón keresztül vannak becsatornázva az egészségügyi rendszerbe, a külföldiek esetén pedig a (nem migrációs szakemberként dolgozó) házi orvos feladatává teszik a tartózkodási idő számítását, ami egyébként természetesen nem az ő, hanem az idegenrendészeti hatóság feladata. Ez a rendszer a külföldiek szempontjából egyszerűen kijátszható, hiszen elég, ha

például a külföldi egymás után kétszer nem keresi fel ugyanazt a háziorvost. A szabad orvosválasztás alapján ezt minden további nélkül megteheti.

A fenti rendelkezés ezért súlyosan sérti az Alaptörvényben, valamint a Ket-ben foglalt egyenlő elbánás követelményét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmát, mivel a Magyarországon 3 hónapot meghaladóan tartózkodó külföldiek esetében „a saját belátásuk alapján” történik a védőoltások beadatása, míg a magyar állampolgárokat határozattal kötelezik a védőoltások felvételére, 500.000 Ft-ig terjedő - ismételtén kiszabható – eljárási bírság kilátásba helyezésével. (Alaptörvény, Szabadság és felelősség, XV. cikk (2), illetve Közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 2. §-a.)

Magyarországon, a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal statisztikái szerint, több mint 200.000 külföldi rendelkezik három hónapot meghaladó tartózkodásra jogosító engedéllyel. Ez az össznépeség több mint 2%-a. Esetükben tehát az ÁNTSZ a külföldiek saját jogkövető magatartására bízta, hogy felveszik-e a hazai oltási naptárban szereplő védőoltásokat vagy sem. A három hónapnál rövidebb ideig Magyarországon tartózkodó, vízumkötelezett, vagy vízummentesen beutazó külföldi állampolgárokkal szemben a jogalkotó egyébként még ilyen megkötést sem alkalmaz, ugyanis a beutazás feltételeként semmilyen egészségügyi dokumentumot, de még az egészségügyi állapotra vonatkozó nyilatkozatot sem követel meg. Ha az egyszerre jogalkotó és jogalkalmazó ÁNTSZ szándéka valóban a társadalom védelme lenne a fertőző betegségekkel, járványokkal szemben, akkor nem engedélyezné, hogy a legsúlyosabb egészségügyi kockázatokat hordozó térségekből (Afrika, Ázsia) egészségügyi kontroll nélkül érkezzenek be és tartózkodjanak itt külföldi állampolgárok.

Az ÁNTSZ Módszertani Levele ráadásul a Jogalkotási törvénybe is ütközik, mivel egy alacsonyabb szintű hatósági előírás hoz a magasabb szintű jogszabállyal ellentétes vagy legalábbis annak elkerülését lehetővé tevő rendelkezéseket, ami összeférhetetlen a jogszabályi hierarchiával.

Másodsorban ezért azt kérem az Alkotmánybíróságtól, hogy állapítsa meg a magyar állampolgár gyermekekkel szembeni diszkriminatív joggyakorlat fennállását, amely során a Magyarországon tartózkodó külföldiek számára az ÁNTSZ – az Egészségügyi tv. rendelkezései ellenére – lehetővé teszi az oltások alóli mentesülést, míg a magyar állampolgárokat kötelezi arra.

Alkotmányjogi panaszomban **második helyen** az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. szakaszának 1/a pontja alapján kérem annak megállapítását, hogy az ÁNTSZ Módszertani Levelében foglalt lehetőség, amellyel a külföldi állampolgárokat számára lehetővé teszik a védőoltások beadásának elkerülését, sérti az Alaptörvény, Szabadság és felelősség, XV. cikk (1) és (2) bekezdését, amely garantálja a jogegyenlőséget.

V.)

A hazai oltási rendszer egy további kirívóan jogszabálysértő vonása az egészségügyi törvényben lefektetett legfontosabb betegjogi garanciának, a tájékoztatáshoz való jognak a

semmibe vétele. A kötelező védőoltások beadása előtt ugyanis a szülők semmilyen tájékoztatást nem kapnak arról, hogy az oltásnak milyen következményei lehetnek, s a kötelező jellegből fakadóan tiltakozni sincs joguk a beadás ellen.

Az Egészségügyi tv. 13. §-a szerint azonban: A beteg jogosult a számára egyéniesített formában megadott teljes körű tájékoztatásra. A betegnek továbbá joga van arra, hogy részletes tájékoztatást kapjon a javasolt vizsgálatok, beavatkozások elvégzésének, illetve elmaradásának lehetséges előnyeiről és kockázatairól. A törvény 14. § (3) bekezdése szerint: A tájékoztatás joga a beteget akkor is megilleti, ha beleegyezése egyébként nem feltétele a gyógykezelés megkezdésének.

Ide tartozik, hogy az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek európai közösségi kódexéről szóló 2001/83/EK irányelv szerint a „felhasználók tájékoztatását szabályozó rendelkezéseknek biztosítaniuk kell a magas szintű fogyasztóvédelmet annak érdekében, hogy a gyógyszer teljes körű és érthető tájékoztatás alapján helyesen használhassák fel.” Az irányelvet a magyar jogrendszerbe az emberi alkalmazásra kerülő gyógyszerek címkéjéről és beteg tájékoztatójáról szóló 30/2005. (VIII. 2.) EüM rendelet ültette át.

Tehát nem csak hazai, de egyben európai szintű követelmény is a betegek teljes körű tájékoztatása, mégpedig a gyógyszer felhasználását megelőzően. A tájékoztatásnak ki kell terjednie az alkalmazás során esetleg fellépő mellékhatásokra és az adott esetben szükséges teendők leírására is. A szülővel a felhasználás előtt tudatni kell, hogy a készítménynek milyen mellékhatásai lehetnek, és az esetlegesen fellépő mellékhatások esetén milyen eljárást kövessen, mikor kell haladéktalanul orvoshoz fordulnia. A védőoltások esetében ez azt jelenti, hogy az oltóanyaghoz mellékelt beteg tájékoztatót a felhasználás előtt kellene megismertetni a szülővel.

A tájékoztatás elmaradása egy további nemzetközi kötelezettségünket is sérti. Nevezetesen az Európa Tanácsnak az emberi lény emberi jogainak és méltóságának a biológia és az orvostudomány alkalmazására tekintettel történő védelméről szóló, Oviedóban, 1997. április 4-én kelt Egyezményét, illetve az emberi jogokról és a biomedicináról szóló Egyezményt, valamint az Egyezménynek az emberi lény klónozásának tilalmáról szóló, Párizsban, 1998. január 12-én kelt Kiegészítő Jegyzőkönyvét, amelynek kihirdetése a 2002. évi VI. törvénnyel valósult meg. Az Egyezmény 2. Cikkének rendelkezése szerint: „Az emberi lény érdeke és jóléte a társadalom vagy a tudomány pusztá érdekével szemben mindenkor elsőbbséget élvez.” Az 5. Cikk értelmében: „Egészségügyi beavatkozás csak azután hajtható végre, ha abba az érintett személy szabadon és tájékozottságon alapuló beleegyezését adta. Ennek a személynek előzetesen megfelelő tájékoztatást kell kapnia a beavatkozás céljáról és természetéről, valamint következményeiről és kockázatairól. Az érintett személy beleegyezését bármikor szabadon visszavonhatja.”

Az oltásokkal kapcsolatos tájékoztatás teljes elmaradása – arra hivatkozva, hogy az oltás egyébként is kötelező – tehát súlyosan sérti a tájékoztatáshoz való alapjogot. Elmarad a lehetséges mellékhatások felsorolása és elmarad az esetleges oltási következményekre való felkészítés is. Ha az anyák már előre tudnák, hogy az adott oltásnak milyen súlyos mellékhatásai lehetnek, majd tapasztalnák, hogy a gyermeküknél fellépő tünetek éppen az

oltás beadása utáni időszakra estek, akkor valószínű, hogy a szülők széles tömegei számára válna nyilvánvalóvá az oltás és a betegség közti összefüggés, annak minden társadalmi következményével együtt. Nem véletlen tehát, hogy az egészségügyi szakhatóság nem tájékoztatja a szülőket az oltásokról és azok lehetséges következményeiről.

Harmadsorban ezért azt kérem az Alkotmánybíróságtól, hogy nyilvánítsa jogszabály-ellenesnek az ÁNTSZ azon gyakorlatát, amely az Egészségügyi Törvényben foglalt tájékoztatási kötelezettségét nem teljesíti a kötelező védőoltások beadása során.

Alkotmányjogi panaszomban **harmadik helyen** az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. szakaszának 1/a pontja alapján kérem annak megállapítását, hogy az Eü.tv.-ben garantált tájékoztatási kötelezettség elmulasztásából kifolyólag sérül az Alaptörvény Szabadság és Felelősség fejezetének kiinduló tételében rögzített „Az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsődleges kötelezettsége.” elv, mivel az egészségügyi eljárásokban az informálódáshoz való alkotmányos alapjog a legfontosabb betegjogi garancia.

VI.)

A kötelező gyermekoltásokkal kapcsolatos problémakört szélesebb összefüggéseiben vizsgálva, több, aggodalomra okot adó körülmény is tapasztalható. Mindenek előtt a valóság. Az utóbbi években született magyar csecsemők szinte mindegyike valamilyen egészségügyi problémával küzd. Korábban soha nem látott mértékben található közöttük allergiás, asztmás, hiperaktív, vagy súlyosabb esetekben autista, cukorbeteg, lebényt gyermek. Szinte nem található olyan kisgyermekes család, ahol ne lenne valamilyen, az egész család életét sújtó és determináló betegség. Korábban, a lényegesen nehezebb gazdasági és szociális körülmények között élő generációk számára ismeretlen volt a gyermekbetegségek ilyen nagy száma. Az egészségügyi szakhatóság megfélemlítő eljárása – kiegészülve a majdnem teljes médiacenzúrával – egyelőre megakadályozta, hogy össztársadalmivá váljon a felismerés, és a mikro szinten megtapasztalt rengeteg gyermekbetegségről kiderüljön, hogy nem egyedi, elszigetelt jelenségekről van szó, hanem egy generális egészségügyi válsághelyzetről.

Azt is ki lehet jelteni sajnós, hogy a gyermekorvosok egy jelentős része tudja, vagy legalábbis sejti, hogy a kötelező oltások körül nincs minden rendben. A morálisan legszilárdabb orvosok megtagadják a védőoltások beadását, mások pedig papíron leigazolják, hogy megtörtént az oltás, de azt nem adják be. Ez a hipokrita rendszer rendkívül súlyos erkölcsi kérdéseket vet fel azzal kapcsolatban, hogy szakmai értelemben mennyire megalapozott a hazai oltási eljárásrend. Fontos itt hangsúlyozni, hogy gyermekek tízezreinek egészségéről, sőt életéről van szó. Felmérhetetlen morális problémát mutat, ha akár a szakmailag megfélemlített orvostársadalom, praxisát óvandó, akár a jól informált társadalmi elit, annak ellenére hagyja működni ezt az oltási rendszert, hogy tisztában van annak rendkívüli veszélyeivel, a jövő generációkat sújtó következményeivel.

Furcsa körülmény továbbá, hogy az elmúlt három évtizedben, az európai szabályozórendszer minden területen szinte szó szerint adaptáló magyar állam miért éppen a kötelező védőoltásokkal kapcsolatban folytat a nyugat-európaiktól eltérő gyakorlatot. Nincs kötelező

gyermekoltás többek közt Németországban, Ausztriában és Svájcban sem. Nyilvánvaló, ha az afrikai és ázsiai bevándorlás által leginkább érintett országokban, egy lényegesen fejlettebb és jobban finanszírozott egészségügyi rendszerben, nem teszik kötelezővé az oltásokat, hanem azt csak ajánlják a szülőknek, akkor a magyar gyakorlatot nem lehet szakmailag megalapozottnak tekinteni.

S fel kell hívni a figyelmet egy, az egészségügyi szakmai berkekben jól ismert, de a közvélemény elől elhallgatott tényre is. Nevezetesen arra, hogy Magyarországon az oltásokat higanyban tárolják, tartósítják. Ez a nehézfém a lehető legsúlyosabban károsítja a csecsemők idegrendszerét, majd ennek következtében a szervezet minden részét, elsősorban természetesen az adott egyénnél genetikailag legérzékenyebb pontokat.

A világ számos részén, így az Egyesült Államokban is, az orvostudomány számára jól ismert és bizonyított tény, hogy a védőoltásoknak mellékhatásai vannak. Az állami felelősség itt egyértelmű, hiszen az oltásokat maga az állam teszi kötelezővé. Ennek megfelelően az amerikai állam minden évben dollármilliókat kényszerül kártérítésként kifizetni a tartósan beteggé, fogyatékosná váló gyermekek szüleinek.

Hangsúlyozni kell, hogy a tudomány képviselőit is megosztja a védőoltásokkal kapcsolatos szövédmények megítélése. Számos kutató állítja – vizsgálati eredményekkel alátámasztva –, hogy a védőoltások nagyobb egészségügyi kockázatot jelentenek, mint az a betegség, amelynek megelőzése érdekében bevezetésre kerültek. Az Egyesült Államokban két kormányzati hivatal, a Vaccine Adverse Event Reporting System (VAERS) és a National Vaccine Injury and Compensation Program (NVICP) is vizsgálja az oltóanyagok mellékhatásait, szövédményeit, és mindkét intézmény arra a következtetésre jutott, hogy az oltások kétséget kizáróan maradandó károsodást, illetve halált okoznak, az összes eset 1-10 %-ában. Az, hogy az Egyesült Államokban létezik ilyen kormányhivatal, önmagában is a helyzet komolyságára mutat rá. Az utóbbi intézmény az elmúlt években 1300 esetben fizetett kompenzációt olyan ügyekben, melyekben maradandó egészségkárosodást, illetve halált okoztak oltóanyagok.

Magyarországon – a rendkívül magas számú megbetegedés ellenére – azonban még nem jutott el az orvosi etika odáig, hogy hivatalosan is elismerje a nyilvánvalóan létező ok-okozati összefüggést az oltások és a megbetegedések közt. A hazai orvostársadalom ugyanúgy meg van félemlítve, mint a szülők. Egyelőre még elenyésző azon orvosok száma, akik az oltásokkal kapcsolatos tapasztalataikat hivatalos fórumokon is fel merik vállalni, annak minden következményével együtt. Az egészségügyi hatóságok „szakmai” elvárása és fenyegető fellépése nem teszi lehetővé, hogy nyíltan álljanak ki az orvosok a megtapasztalt igazság mellett.

Az állami szervek természetesen tudatában vannak annak, hogy az elvileg fennálló állami kártérítési felelősség alapján gigantikus összegű kifizetésekre köteleznék a kincstárat a védőoltások következtében beteggé vált gyermekek után fizetendő kártérítés. A kérdésnek tehát nemcsak orvos-szakmai és etikai vetületei vannak, hanem komoly költségvetési kihatásai is lennének, ha az állam által is elismert tényné válna a védőoltások káros következménye.

A helyzet ellentmondásosságát illusztrálja az a tény is, hogy az oltatlan gyermekeket - a hatályos törvényi rendelkezések ellenére, pusztán az ÁNTSZ Módszertani Levelében foglaltak alapján - nem engedik be az óvodai és iskolai közösségekbe, mivel állítólag veszélyeztetik a közösséget. Ez a feltevés nyilvánvalóan nélkülöz minden logikát. Amennyiben az oltóanyagok valóban védelmet nyújtanak a fertőző betegségek ellen, akkor az oltatlan egyének nem jelenthetnek semmilyen veszélyt beoltott társaikra. Az egészségügyi hatóságok által elterjesztett tévhit, amely szerint a be nem oltott személyek mindenki más veszélyeztetnek, tudományosan nem bizonyított, a józan szemlélő számára is nyilvánvalóan illogikus, pusztán félelemkeltés.

Minden jogorvoslati fórumon elhangzik jótanácsként, hogy a jogalkotót kellene meggyőzni az oltási rend megváltoztatásának szükségességéről. A jogalkotó azonban az orvos-szakmai szervezetek álláspontjára hivatkozik, míg az egészségügyi szakhatóság a törvényhozáshoz utalja a kérdést. Tehát mindenki a másokra hivatkozik, így a hazai oltásrendnek ergo nincs felelőse. Nem lehet tudni, hogy kik tették kötelezővé a hatályos oltási rendet, és azt sem, hogy milyen szakmai indokok alapján tették ezt.

Végül fontos megemlíteni, hogy döntésünk helyességét azóta az élet igazolta, három éves kisfiúnk teljesen egészséges, semmilyen betegsége nem volt, immunrendszere tökéletesen működik. Ez sajnos nem mondható el az évente megszülető magyar csecsemők tízezreiről, akiket korábban ismeretlen, maradandó gyermekbetegségek tettek és tesznek tönkre. Az ok – a valóságot elszenvedő szülők egyre nagyobb hányada szerint – a kötelező védőoltásokban keresendő.

VII.)

Demokratikus jogállamokban, amilyen például Németország, Ausztria, Spanyolország, Hollandia és Svájc, az egyén szabad akaratán múlik, hogy védőoltásban részesíti-e önmagát, illetve gyermekét vagy sem.

Demokratikus jogállamokban nem csak az idegeneknek, külföldieknek van lehetőségük önkéntes alapon dönteni a személyüket vagy gyermeküket érintő invazív beavatkozásokról, hanem minden polgárnak, állampolgárnak.

Demokratikus jogállamokban az egyénnek ezt a jogát csak közvetlen járványveszély esetén korlátozhatják.

Alaptörvényünk (Szabadság és felelősség, XVI. cikk) szerint: „Minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéshez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz”, míg a XX cikk szerint: „Mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez.”

Preambuluma, Nemzeti Hitvallása, pedig leszögezi az emberi lét egyik legalapvetőbb dimenzióját: „Felelősséget viselünk utódainkért”. Ez a felelősség az egyes állampolgár szintjén a saját gyermekeiért való felelősséget jelenti, össz társadalmi szinten pedig az állam felelősségét a közösség, a nemzet irányában. Az Alkotmánybíróság 39/2007-es határozatában már kifejtette, hogy egy demokratikus társadalomban elsősorban a megfelelően szabályozott, ésszerű és nyilvános jogalkotási eljárások során kell figyelembe venni a tudomány

megállapításait és a tudomány képviselőinek javaslatait. A gyermekek számára készült védőoltások kötelező vagy önkéntes beadásának kérdése során éppen erre az **ésszerű és nyilvános jogalkotási eljárásra lenne szükség Magyarországon, ahol valóban figyelembe vennék a tudományos vizsgálatok által kimutatott – világszerte ismert – tényeket.** A magyar társadalom számára csak ezáltal lehetne megnyugtató módon rendezni ezt a generális egészségügyi veszélyeket magában hordó problémakört. Az állami szakhatóságok tevékenységébe vetett társadalmi bizalom helyreállásáig pedig arra lenne szükség, hogy a nyugat-európai gyakorlathoz hasonlóan a magyar szülők a saját felelősségükre dönthessenek arról, hogy az életre és az egészségre sorsdöntő befolyással bíró invazív beavatkozást kérik-e gyermekeik számára vagy sem.

Pozsony, 2013. június 10.

